

[Aksel Larsen.]

Det lader til, at de sociale og almennyttige boligselskaber ville være i stand til — hvis de kunne komme til — selv uden særlig statsstøtte at bygge rimelige og tidssvarende boliger for en m²-pris af 45 kr., og hvis de fik den fornødne statsstøtte i form af billige lån og den slags, ville de kunne gøre det endnu billigere. Jeg tror, det er den vej, man skal gå.

I det omfang, man skyder på regeringen og på den højtærede boligminister, fordi det er gået med byggeriet, som det er, finder jeg det i hvert fald ganske urimeligt, at man angriber boligministeren, fordi der endnu er noget samfundsnyttigt byggeri i gang, og fordi ikke alt byggeri er overladt til de private spekulanter. Jeg tror, at det, der er fejlen, dels er, at den paragraf i lov om boligbyggeri, der nærmere definerer ministerens bemyndigelser til at sørge for, at lovens formål sker fyldest, er for dårligt, for svagt affattet, dels, at den ikke er blevet udnyttet i det omfang, den kunne udnyttes.

Jeg er naturligvis ikke særlig kompetent til at udtale mig om de indre regeringsmæssige årsager til, at det ikke er gået så godt, som det kunne selv med den lov, vi har; men jeg vil formode, at der imellem regeringspartierne er divergenser, og der kan også inden for regeringen selv tænkes at være divergenser om, hvor langt man skal gå, og hvad man skal gøre. Jeg kunne ønske, at man i regeringen ville komme til den opfattelse, at man virkelig må gøre noget, ikke blot det foreløbigt negative, at man laver et byggestop, men at man fremover regulerer boligbyggeriet, idet man sørger for, at hovedvægten, hvad boligbyggeriet angår, bliver lagt på det almenyttige boligbyggeri med statsstøtte og til en leje, som folk kan betale. Dette vil vi jo komme til at diskutere under et senere punkt på dagsordenen.

Lad mig nu, hvis det ikke skulle fremgå af det, jeg allerede har sagt, sige et par ord om selve det, man kalder byggestoppet. Jeg er ganske klar over, hvorfor dette byggestop eller dette stop for igangsættelse af nybyggeri kom. Det kom, fordi man blev klar over, at nu var vi ved at komme ud i det rene kaos; det kunne få meget alvorlige følger for hele byggeriet, og lejeniveauet ville blive tvunget opad i en grad, som

muligvis Politikens lederskribenter kunne godkende, men som formentlig det radikale parti og dets ministre ikke ville kunne godkende. I den situation var der vel ikke andet at gøre end at komme med dette byggestopcirkulære, og jeg kan sådan set erklære mig principielt enig med socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, i, at det havde været bedst, om man, da man iværksatte det, var klar over, hvad man så ville gøre. På den anden side må jeg udtrykke den opfattelse, at hvis man havde været klar over det, havde man jo ikke lavet det, så var man i stedet for kommet med et cirkulære, der regulerede den fremtidige igangsættelse af byggeri.

Det var ganske øjensynligt sådan, at man indså, at vi nu var ved at komme ud i det rene kaos, at det var ved at blive det rene galimatias med byggeriet, og derfor måtte vi gribe ind med en øjeblikkelig panikforanstaltning, hvorved vi kunne hindre, at udviklingen gik videre, som den var gået hidtil, og medens vi havde dette byggestop, måtte vi så se at finde ud af eller snakke os til enighed om, hvad der skulle gøres.

Jeg beklager, at det har været så lang tid at nå til et resultat. Jeg beklager, at man endnu ikke har fået byggestoppet afløst af retningslinjer for, hvordan boligbyggeriet fremtidig skal være.

Det, jeg vil tilråde regeringen at gøre, er, at man bremser igangsættelsen af det spekulationsbetonede private byggeri og på ny giver det samfundsbetonede sociale boligbyggeri en absolut fortrinsstilling, at man, også ved kommunernes hjælp, sørger for, at dette byggeri får de fornødne grunde stillet til rådighed, og at man økonomisk søger at hjælpe dette byggeri, således at lovens formålsparagraf derved sker fyldest.

Jeg kan altså ikke på nogen måde godkende den kritik, der fra venstres og konservativ, til dels også fra anden side, er fremkommet imod regeringen, men jeg finder, at den kritik, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen — omend naturligvis forsigtigt, for forsigtig må han være, når han er ordfører for det største regeringsparti — fremkom med, i uhyre høj grad er berettiget. Jeg håber, at resultatet af denne debat og af forhandlingen om boligbyggeriet i det hele taget må blive, at man fra regeringens